

Η ΑΓΑΠΗ ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ

Πάντα στο νου μας έχουμε την αγάπη ως ένα σύνολο υποκατηγοριών. Αδελφική αγάπη, μητρική αγάπη, αγάπη για το παιδί, αγάπη προς το σύντροφο. Το μόνο δε που επιτυγχάνεται από την διάκριση αυτή της αγάπης σε άλλες αγάπες, είναι η όξυνση αυτής της σύγχυσης που όλοι λίγο ή πολύ αισθανόμαστε όταν αναρωτιόμαστε: Τι είναι η αγάπη;

Αντί λοιπόν να τεμαχίσουμε την έννοια της αγάπης σε μικρά κομματάκια στην προσπάθεια να την γνωρίσουμε και να την νιώσουμε, ίσως πρέπει να την εξετάσουμε ως μια αυτούσια έννοια.

Αρχικά πρέπει να αναγνωρίσουμε πως το συναίσθημα της αγάπης είναι ένα. Η αγάπη που η μάνα δίνει στο παιδί της, η αγάπη δύο φίλων, η αγάπη δύο συντρόφων, είναι το ίδιο και το αυτό. Και αυτό φαίνεται μέσα από τα αποτελέσματα του συναισθήματος αυτού. Η αγάπη τρέφει. Η αγάπη είναι κινητήρια δύναμη. Είναι οι ράγες που οδηγούν το τρένο. Ανεξάρτητα από το πού αυτή προέρχεται ή που καταλήγει. Η αγάπη προς το Θεό και η αγάπη προς τον σύντροφο φέρουν το ίδιο πράγμα: ψυχική αγαλλίαση, αρμονία. Και γι' αυτό ακριβώς δεν αξίζει στο πανέμορφο συναίσθημα αυτό να το τεμαχίζει κανείς, διότι είναι κάτι το τόσο μεγάλο, που δεν χωρά σε «κουτιά».

Μοιάζει βέβαια δύσκολο κανείς να θεωρεί πως η αγάπη προς τον σύντροφο είναι ίδια με εκείνη προς το παιδί. Αυτό συμβαίνει διότι οι άνθρωποι δυσκολεύονται να ξεχωρίσουν την αγάπη από τον έρωτα ή τον πόθο. Αυτό προκαλεί σύγχυση, κυρίως στη νεολαία. Ο τρόπος να ξεχωρίσεις την αγάπη λοιπόν από τα «παρεμφερή» είναι να ανατρέχεις σε ότι προανέφερα. Η αγάπη είναι τροφή. Αυτό που θα σε κάνει να παραμείνεις με ένα σύντροφο σε περίπτωση που μια ανίατη αρρώστια τον κάνει να μοιάζει με παραγινόμενη σταφίδα, δεν είναι ο πόθος, δεν είναι ο έρωτας, αλλά η αγάπη. Γιατί αυτή είναι που θα σε θρέψει με τη δύναμη να στηρίξεις τον σύντροφο και τον ίδιο σου τον εαυτό. Όπως και η μητέρα θα κρατήσει το χέρι του παιδιού όταν θα πάθει το πρώτο του κάταγμα, με ευλάβεια και αφιέρωση, έτσι κι εσύ θα κρατάς το χέρι του συντρόφου.

Η αγάπη όμως είναι πάντα τροφή. Τον ηλικιωμένο κύριο, η αγάπη από τα εγγόνια του θα τον θρέψει να αγαπά και ο ίδιος τη ζωή παρά την ταλαιπωρία που υφίσταται. Τον πατέρα, η αγάπη θα τον θρέψει ώστε να αφήσει πίσω τις δικές του αρχές και να δώσει στην έφηβη κόρη του την ευκαιρία να ανθίσει. Η αγάπη για τον συνάνθρωπο θα θρέψει την γειτόνισσα να προσφέρει στο συσσίτιο. Η αγάπη για το Θεό θα θρέψει τον ατίθασο νέο ώστε να μην απελπιστεί στην πρώτη του γερή αποτυχία.

Η αγάπη υποβάλλει τους ανθρώπους σε μια κυκλική πορεία, αφού τρέφει ξανά και ξανά τον άνθρωπο κατά τη διάρκεια της ζωής του. Δεν μοιάζει όμως με μια συνεχή επαναλαμβανόμενη κίνηση, παρά μια κίνηση παράλληλα κυκλική και ανοδική. Η κυκλική αυτή πορεία έχει βεβαίως και υψομετρικές διαφορές. Ο άνθρωπος είναι από τη φύση του ένα ατελές ον. Και ακόμα κι αν το πιο τέλει συναίσθημα τον τροφοδοτεί συνεχώς, εκείνος θα κατέβει και χαμηλά. Αυτό εξηγεί την ενδεχόμενη βίαιη συμπεριφορά από τον πατέρα ή τον άσχημο καυγά του ζευγαριού. Υπάρχει όμως μια λεπτή γραμμή που χωρίζει τα όρια. Όσο η πορεία παραμένει κυκλική και ανοδική, δηλαδή οδηγεί σε μια συνεχή βελτίωση, τότε αυτή είναι φυσιολογική.

Η αγάπη δεν είναι μόνο τροφή, είναι και τέχνη. Είναι η τέχνη της αυταπάρνησης. Η μητέρα θα απαρνηθεί ακόμα και το τελευταίο της αγαθό προκειμένου να το δώσει στο παιδί της. Ο

σύντροφος θα απαρνηθεί τον εγωισμό του προκειμένου να λύσει τα προβλήματα του με το ταίρι του, και έτσι διαμορφώνονται οι ανθρώπινες σχέσεις. Η αυταπάτηση όμως δεν είναι περιορισμός διότι η αγάπη δεν δέχεται περιορισμούς. Η τέχνη της αγάπης κάνει τον άνθρωπο μόνος του να αναδιαμορφώνεται ώστε να μην περιοριστεί η αγάπη.

Αφού η αγάπη δεν δέχεται περιορισμούς, είναι λογικό να μην μπορεί να προσδιοριστεί από άλλες έννοιες, όπως σχέση, γάμος, φιλία, οικογένεια. Η ιδιότητα δεν φτιάχνει την αγάπη, αλλά η αγάπη την ιδιότητα. Έτσι μπορούν και υιοθετούνται παιδιά, με αυτόν τον απλό μηχανισμό. Η αγάπη, επομένως, είναι και δημιουργός.

Έτσι λοιπόν καταλήγω πάλι εδώ. Η αγάπη είναι μία. Είναι ένα συμπαγές και παράλληλα ακαθόριστο συναίσθημα, που δεν μπορεί να χάσει καμιά από τις ιδιότητες του. Έχει καθολικό χαρακτήρα, και ισχύει αυτούσια, χωρίς να χρειάζεται τίποτα να την περιβάλει. Είναι από μόνη της κάτι και οτιδήποτε περιοριστικό δεν είναι φτιαγμένο γι' αυτήν.

Δώρα Τσούνη, Β3